

Arrest

nr. 54 160 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DUPONT, loco advocaat M. MAJD TEYMOURI, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 augustus 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 6 augustus 2008. Op 6 januari 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 24.694 van 18 maart 2009 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 7 mei 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 29 mei 2009 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 4 juni 2009 een derde keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 september 2009.

1.4. Op 5 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent homoseksueel. Op 6 augustus 2008 vroeg u een eerste maal asiel aan. Hierin werd op 6 januari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er door een aantal anomalieën en onlogischheden, door een totaal gebrek aan bewijs en door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie geen enkel geloof meer aan de door u beweerde problemen – u zou omwille van uw homoseksuele geaardheid opgepakt en veroordeeld geweest zijn, hierna verschillende jaren in de gevangenis doorgebracht hebben en na uw vrijlating opnieuw ten gevolge van uw deelname aan een feestje voor homo's door de Iraanse autoriteiten gezocht zijn – gehecht kan worden. Op 18 maart 2009 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hierop diende u op 7 mei 2009 een tweede asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Uiteindelijk verzocht u op 4 juni 2009 een derde keer om asiel. Bij deze derde asielaanvraag verklaarde u dat de problemen die u bij uw eerdere asielaanvragen reeds aankaartte nog steeds bestaan. Om deze problemen te staven vervolgde u dat u via uw in Iran achtergebleven familie nieuwe documenten op de kop kon tikken. Zo legde u vooreerst een kopie van uw toenmalig gevangenisjasje neer. Tijdens uw gevangenschap was u er immers in geslaagd om een kopie van dit pasje naar buiten te smokkelen. Betreffende uw gevangenschap voegde u hier nog aan toe dat een medegevangene van u, A.(...) P.(...), in dezelfde gevangenis opgesloten was en dat hij tijdens uw detentie opgehangen werd. Hij vertrouwde u toen toe dat hij ten gevolge van een buitenechtelijke relatie met een vrouw vastzat. Voorts gaf u ook een originele convocatie af die bij u thuis op 1/5/1387 (Iraanse kalender; stemt overeen met 22 juli 2008 in de Gregoriaanse kalender) toegekomen was. U wist niet goed waarom u opgeroepen werd, maar deze convocatie toont voor u wel aan dat u nog steeds in Iran gezocht wordt en dat er in Iran voor u een zware straf te wachten staat. Voorts gaf u in het kader van uw derde asielaanvraag aan dat u in België een vriend, een zekere B.(...), heeft leren kennen en dat u hier in homoseksuele kringen vertoeft.. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u voorts de volgende documenten neer: een origineel duplicaat van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw vaders shenasnameh; een (Iraans) patent in verband met een vernieuwende verpakkingsmethode waar uw naam ook op vermeld staat; een (Iraans) certificaat van uw opleiding crisismanagement; en een internetpagina met de gegevens van uw advocaat in Iran.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw derde asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heb ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen in hoofdzaak omdat er door een aantal anomalieën en onlogischheden, door een totaal gebrek aan bewijs en door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie geen enkel geloof meer aan de door u beweerde problemen gehecht kan worden. Er kon met andere woorden geen geloof gehecht worden aan het feit dat u ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid opgepakt en veroordeeld werd, hierna verschillende jaren in de gevangenis doorbracht en na uw vrijlating opnieuw omwille van uw deelname aan een feestje voor homo's door de Iraanse autoriteiten gezocht werd. U heeft bij uw derde asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel.

Bij uw derde asielaanvraag komt de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder op de helling te staan doordat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de originele convocatie die u neerlegde. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van dit document blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten. Door dit document, dat niet de minste bewijskracht bevat en dat betrekking heeft op de kern van uw relaas, neer te leggen, blijkt dat u

de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden. Hierdoor kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw bewering dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten in het bijzonder (CGVS 3e AA, p. 6-7; DVZ 3e AA, vraag 36).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige in het kader van uw derde asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw shenasnameh en uw vaders shenasnameh tonen jullie identiteit en jullie nationaliteit aan. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. Wat betreft het gevangenispasje dient er opgemerkt te worden dat het hier om een kopie gaat, waardoor de authenticiteit ervan nauwelijks te achterhalen valt. Bovendien dient een document, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat noch bij uw eerste asielaanvraag, noch bij uw derde asielaanvraag, het geval is. De internetpagina toont het bestaan aan van een Iraans advocaat, maar niets meer. Het patent en het certificaat tonen tot slot enkel uw beroepsactiviteiten en/of opleiding aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder enige gegronde reden weigert enige waarde/geloof te hechten aan de door hem neergelegde documenten. Zo wordt volgens verzoeker geenszins op een afdoende manier gemotiveerd waarom de door hem neergelegde convocaties niet kan weerhouden worden als bewijs van zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran. Hij wijst erop dat de het onderzoek naar de authenticiteit van de convocaties is gebeurd door twee advocaten wiens identiteit niet kan worden vrijgegeven, zodat hij geenszins in de mogelijkheid is om de waarachtigheid en de objectiviteit van deze getuigenissen/verklaringen te onderzoeken. Ook de loutere stelling in de bestreden beslissing dat het door hem neergelegde gevangenispasje een kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan nauwelijks te achterhalen is, en waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert stappen te ondernemen tot effectieve verificatie van het stuk in kwestie, kan volgens verzoeker geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker een verklaring neer van wettelijke samenwoning met F.V., een attest van samenwoning met F.V. en een “samenstelling gezin” met F.V..

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er door een aantal anomalieën en “onlogischheden”, een totaal gebrek aan bewijs en tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikbare informatie geen enkel geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij ten gevolge van zijn homoseksuele geaardheid opgepakt en veroordeeld werd, hierna verschillende jaren in de gevangenis doorbracht en na zijn vrijlating opnieuw omwille van zijn deelname aan een feestje voor homo's door de Iraanse autoriteiten gezocht werd en hij bij zijn derde asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens heeft aangebracht die deze eerdere appreciatie alsnog kunnen doen wijzigen, (ii) de door hem neergelegde originele convocaties niet de minste bewijskracht heeft omdat uit een onderzoek naar de authenticiteit van het document blijkt dat er niet voldaan is aan een aantal voornamen (vorm)vereisten en (iii) zijn shenasnameh en zijn vaders shenasnameh slechts hun identiteit en nationaliteit aantonen, het gevangenispasje een kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan nauwelijks te achterhalen valt, de internetpagina het bestaan aan van een Iraans advocaat toont, maar niets meer en het patent en het certificaat enkel zijn beroepsactiviteiten en/of opleiding aantonen.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of

het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 mei 2010 (CG nr. 0814246Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Met betrekking tot verzoekers asielmotief zoals weergegeven in huidig verzoekschrift onder het "kopje" "uiteenzetting van de feiten", namelijk dat hij niet terug kan naar Iran omdat hij wegens zijn homoseksuele geaardheid nog steeds wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoekers beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 6 januari 2009 werd verworpen en hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd bij arrest nr. 24.694 van 18 maart 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In voormeld arrest werd reeds overwogen dat verzoeker geen vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten heeft aangetoond omwille van homoseksuele activiteiten en zelfs indien er zou van uitgegaan worden dat verzoeker inderdaad homo is, dit niet automatisch betekent dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd in zijn land van herkomst. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. De thans door verzoeker voorgelegde stukken naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag kunnen de conclusies van zijn eerste asielaanvraag niet weerleggen of ontkrachten, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.1. Waar verzoeker aangeeft dat met betrekking tot de vastgestelde valsheid van de bijgebrachte convocatie, hij over geen enkele controlemogelijkheid beschikt om waarachtigheid en objectiviteit van de getuigenissen van de twee Iraanse advocaten te onderzoeken, stelt de Raad vooreerst vast dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie werd opgenomen zijn in het administratief dossier en verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen. De informatie is afkomstig van twee vertrouwensadvocaten in Iran. Beide advocaten werken al sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Deze personen hebben beide een jarenlange ervaring op juridisch gebied met de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid en onafhankelijkheid werd door Ambabel Teheran, evenals door twee andere Europese ambassades in Teheran die ook beroep doen op de expertise van beide advocaten, kritisch geëvalueerd en bevestigd. Omwille van redenen van confidentialiteit kan de identiteit van beide advocaten niet vrijgegeven worden (Cedoca-antwoorddocument IR2009-067 van 2 april 2010). In de mate verzoeker lijkt te suggereren dat hij zijn twijfels heeft omtrent de objectiviteit van de door Cedoca geconsulteerde deskundigen, moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. Verzoeker heeft middels zijn verzoekschrift en ter terechtzitting de gelegenheid gehad om met concrete elementen aan te tonen dat de informatie niet correct zou zijn, mogelijkheid waarvan hij echter geen gebruik heeft gemaakt. De analyse van voormeld Cedoca-antwoorddocument wordt derhalve door de Raad overgenomen en aan de voorgelegde convocatie wordt iedere bewijswaarde onzegd.

Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel gelden in tuchtzaken.

2.3.2. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde gevangenispassje, blijkt verzoeker er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Zo zijn fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Overigens kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is.

2.3.3. De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn shenasnameh, kopie van zijn vaders shenasnameh, een (Iraans) patent in verband met een vernieuwende verpakkingsmethode waar zijn naam ook op vermeld staat, een (Iraans) certificaat van zijn opleiding crisismanagement en een internetpagina met de gegevens van zijn advocaat in Iran, wordt in het verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolging.

2.3.4. De “verklaring van wettelijke samenwoning”, het “attest van wettelijk samenwoont” en de gezinssamenstelling, tonen enkel aan dat verzoeker samenwoont met F.V., niets meer en niets meer. Wat zijn verklaring ter terechtzitting betreft dat hij de intentie heeft om te huwen met F.V. wijst de Raad erop dat deze verklaring niet vermag aan te tonen dat verzoeker in Iran wordt vervolgd om, welke reden dan ook.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen op afdoende wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat reeds naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas en hij in het kader van huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen of gegevens aanbrengt die deze negatieve appreciatie alsnog kunnen ombuigen. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksdaaden te bevelen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS